

Pastisseria RAGA Major, 105 - Telèfon 72 03 53 ULLDECONA	BAR EL REBOST Carrer Calvari, 57 - Tel. 57 32 18 ULLDECONA	Video-Foto MILLAN EUROCHROM - Laboratori Fotogràfic Distribuïdor Videos JVC Avgda. Ramon Salomón, 19 - Tel. 72 03 63 ULLDECONA
COOPERATIVA AGRÍCOLA D'ULLDECONA, S.C.C.R.L. OLI VERGE D'OLIVA ACOMONT Vendes: Major, 175 - Tel. 72 00 07 - ULLDECONA	SUMINISTROS "LA SÈNIA" JOAN CORDOBA I SERRA Materials Construcció - Decoració LA SÈNIA - ULLDECONA	Mobles A R N A U Sant Lluc, 12 - Major, 82 Tel. (977) 72 03 58 ULLDECONA
Pastisseria millán Major, 115 - Tel. 72 02 82 ULLDECONA	JMS C.B. ELECTRODOMÈSTICS c/ major, 153 - tel. 72 06 38 - 43550 ulldecona (montsià)	FINQUES AGI MÉS DE 30 ANYS DINS DEL MÓN IMMOBILIARI Tel. 57 31 36 ULLDECONA agilitat i gestió immobiliària
Carnisseria OLGA Major, 160 - Telèfon 72 04 64 ULLDECONA	Fusteria LAVEGA-BOSCH, C.B. Avgda. Escoles, 5 - Tel. 72 11 37 ULLDECONA	RESTAURANT - HOTEL Bon Lloc Antigua Ctra. Vinaroz, s/n. Tels. (977) 72 02 09 - 57 30 16
SOLISAN, S.L. Agente de Seguros MAPFRE C/ Sant Antoni, 28 - Tel. 72 03 37 43550 ULLDECONA (Tarragona)	P & J FOTO-VIDEO-MÚSICA REPORTATGES FOTO/VIDEO INDUSTRIAL I MÚSICA Calvari, 2 - Tel./Fax 57 32 29 43550 ULLDECONA	Oficina Tècnica LO y SA Major, 111 - Telèfon 72 00 48 ULLDECONA
CLAUDIA LLIBRERIA - PAPERERIA OBJECTES DE REGAL - PREMSA C/ Sant Antoni, 13 - Tel. 72 05 56 ULLDECONA	R. GRAU, S.L. FERRATGES PER A MOBLES Major, 104 - Tel. 72 06 87 - Magatzem: Ctra. Tortosa, s/n. Tels. 72 01 89 - 72 06 20 - FAX 72 11 15 43550 ULLDECONA (Tarragona)	Forn de pa J. CASOLA C/ Murada de Dalt, 37 - Tel. 72 08 24 - ULLDECONA

ORFEÓ ULLDECONENC. Actuació a l'Església de "San Francisco el Grande" (Madrid) l'any 1955.

FESTIVAL INFANTIL, REPRESENTACIÓ TEATRAL

LLIURAMENT PREMIS
 XXV CONCURS
 LITERARI
 Pàgs. 2-6

FESTIVAL
 INFANTIL
 —
 Pàg. 7

SABIES QUÈ...
 —
 Pàg. 8

SECCIÓ DE
 TEATRE
 —
 Pàg. 9

NOVETATS
 FILATÈLIQUES
 —
 Pàg. 10

GASTRONOMIA
 —
 RACÓ POÈTIC
 —
 Pàg. 11

Lliurament de premis del XXV Concurs Literari "Sant Jordi"

El passat dia 28 d'abril es va celebrar a la Casa de Cultura el lliurament dels premis als guanyadors del XXV Concurs Literari "Sant Jordi", concurs que organitza el CCR.

Hem d'agraïr la col.laboració dels participants, així com també la del jurat, que aquest any ha estat format per les següents persones: Na Tere Balagué i Fernández, N'Enriqueta Sales i Ferré, Na Mª José Gavaldà i Forcadell, Na Núria Ausensi i Esteller, Na Pietat Gauxachs i Roig, En José Luis Cabañas i Vidal, Na Lydia Armela i Tena, Na Mª Cinta Rubio i Torrent i En José Mª Eguren i Querol.

Volem agrair també la cooperació de l'Ajuntament i dels SSTT de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Els premiats foren els següents:

CATEGORIA A

"EL MEU AMIC EL GAT"

1r premi: ESPERANÇA TEDÁN i MIRALLES
2n premi: LAIA ORTIZ i SANSANO
3r premi: MAITE SEGURA i PERICHE
Accèssit: ANDREA MILLÁN i TORRES
Premi al Soci: ENRIQUE CANALDA i PASTOR

CATEGORIA B

"EL MEU AMIC EL GOS"

1r premi: ROSA MITJAVILA i ESCOLAR
2n premi: CLARA ROCA i MILLÁN
3r premi: IRENE VERGE i FERRÉ
Accèssit: SÒNIA LÁZARO i CASTELL
Premi al Soci: LAURA RAGA i ALIFONSO

CATEGORIA C

"UN MÓN MILLOR"

1r premi: CRISTINA QUEROL i DOMÉNECH
2n premi: MARTA ORTIZ i SANSANO
3r premi: NÚRIA SIMÓ i SEGURA
Accèssit: JÈSSICA RUIZ i ROMÁN
Premi al Soci: MERCÈ SANS i CUCALA

CATEGORIA D

"SONA EL TELÈFON"

1r premi: MONTSE BORDES i VIDAL

A continuació publiquem tots els primers premis, recordant que els treballs no han estat rectificats i ens limitem a copiar l'original.

*ESTUDI
*REPORTATGE
*FOTO INDUSTRIAL
*GRAFISME

ULLDECONA
MAJOR, 80
Tel. 720057

VENDA I PROGRAMACIÓ D'ORDINADORS
EQUIPS D'OFICINA
PROGRAMES A MIDA I STANDARD

Plaçà Sales i Ferré, 14
Telèfon (977) 57 32 57 - Fax (977) 72 08 97
43550 ULLDECONA (Tarragona)

olivetti

SYSTEMS PARTNER

PRODUCTES I SERVEIS INFORMÀTICS

CATEGORIA A

EL MEU AMIC EL GAT

Hi havia un vegada un nen que va sortir de casa per anar a comprar un conte. Va anar a una llibreria però... cap conte li va agrada. Alguns li pareixien que era per a menuts altres tenien moltes pàgines al final no sen va comprar cap i sen va anar a casa trist. Al matí va anar a l'escola i estava trist. Quant va sortir d'escola va veure un gat i va veure que estava avandonat i el va agafar i sel va enduar a casa. A la seva mare li va dir; que mel puc quedar? i la seva mare li va dir que sí. El xiquet va agafar el gat i sel va enduar a la habitació. Ara et buscare un nom et diras ximpó i reien, corrien els seus pares van dir aquet gat fa feliç el nostre nen. El nen va anar a la llibreria i va beure un conte que li va agradar el conte es deia El meu amic el gat. Ell va mirar el gat i es va ficar mol content, ell va pensar el conte alomillor deu parlar de com un gat s'adopta a una persona i sel va endur a casa. El va llegir i el seu gat l'escoltava amb atenció. El nen va mirar el gat i va dir: el meu amic el gat qui tenia que ser va dir. Això ho va explicar al seus pares al seus amics d'escola i sempre deia el mateix el meu amic el gat. Un dia el gat va trobar una gateta que li va agrada i es va queda amb ella mentres que el nen el buscava. El gat i la gateta van tindre molts de xiquets pero el nen estava trist i no volia anar a l'escola. El gat li va dir a la gateta tenia un amic que em cuidava si anesim alla els nostres fills estarien millor i la gateta va dir si. El nen es va ficar content i nomes en beure va dir el meu amic el gat i el gat i la gateta vivien feliços i colorin colorado aquets conte s'ha acabat.

CATEGORIA B

EL MEU AMIC EL GOS

Hola amics! Jo soc com molta gent l'ama d'un gos. Es diu Stiff i és un gos d'atura català molt maco. Va neixer d'una gossa que es d'un amics. Un dia vam anar a veure si havia criat la gossa i va criar 9 cadells. Jo me'n volia quedar un, però els meus pares no em deixaven. El dia següent van tornar a casa a veure els cadells. En vai triar un dels cadells que tenia unes ulleres al voltant dels ulls i una mirada cadella que enamoraba.

Encara que els meus pares no em deixaven a l'hora d'anar-me'n vaig agafar el cadell sense que em veiguessin els meus pares i me'l vaig amagar tapant-me'l amb la caçadora. Vaig entrar al cotxe i vam anar cap a casa. Quan vam arribar el meu pare em va preguntar: - Que fa este gos aquí? - Ara on el possarem?.

Jo no sabia que dir i no vaig dir res. Vaig agafar una caixa i vaig posar-hi draps per a que no tingues fred.

Va pasar el temps, i com més gran es feia més me l'estimava. Era el millor amic per mi. Jugava amb ell, corria, passetjava.

Però a mesura que creixia se li van desapareixer les ulleres però conserbava aquella mirada profunda i cadella, encara que no ho era un cadell. Ara ja te 2 anys i encara que no sigue tan bonic com de petit jo igual me l'estimo. Però el que em fa més pena és que un dia es morira, o bé d'accident o bé d'edat, però jo sempre el recordare com aquell cadellet amb ulleres i una mirada cadella que es ba convertir amb el meu millor amic.

CAIXA D'ESTALVIS I PENSIONS DE BARCELONA

UN MÓN MILLOR

Per a mi un món millor seria un món sense guerres, sense insults, etc... un món ple de fantasia on la gent visques en harmonia.

El meu món seria; les persones quan naixquessin tindrien un lloc del món, un trosset, per poder edificar la seva casa, la casa no la edificarien com nosaltres ho fem ara amb productes fabricats com ara les rejoles, el ciment, els toxos, etc... simplement la casa la fabricariem amb productes de la seva imaginació, per exemple si una persona volia una casa en forma d'estrella, ho desitjava amb molta il·lusió i s'en li apareixia una davant d'ell amb totes les comoditats que ell volgués, també moltes coses es feien així, com les cases, com ara els elements de la natura, un animal, etc...

Per pagar no es necessitarien diners, els diners tan sols serien elements sense importància i només servirien per fer de joguines, es pagaria amb flors, flors de tota mena, cada flor representaria una moneda. Per al transport no s'utilitzarien ni cotxes, ni camions, etc... no, res d'això que contamina massa, totes les persones anirien a peu o amb bicicleta i així no contaminarien.

Així seria la vida de les persones, agradable i tranquil·la, però a la persona o persones que no estes gens bé i no ens agrades a ningú, com ara la guerra, insultar o fer alguna d'aquestes coses absurdes que només serveixen per... no ho sé per a que serveix en realitat si bé ho mires practicamente no serveix per res més perquè ens estimem cada vegada menys i no tindre amics, doncs sí, com us dia la persona que fa una cosa d'aquestes se li prendria el poder de que cada cosa que s'imagines es fes realitat i aquella persona es quedaria en el seu lloc buit i blanc.

Aquest es el món que mimagino.

MAI NO LI DIRÀS PER TELÈFON A UNA MARE QUE EL SEU FILL HA MORT

Aquesta és la història d'una mort anunciada com moltes altres. En aquesta ocasió, protagonitzada per Miquel: té 30 i pocs anys, és biòleg i està desorientat. No s'estima ningú, ni tan sols a ell mateix: s'autodestruïx, quin parda!, tu! Mala gent, tu ja m'entens!

Potser algú que no l'hagués conegut parlaria així de Miquel, jo escupo damunt de les seves paraules, malgrat que també jo, no poques vegades, vaig pressentir i anunciar mentalment la seva mort, i fins i tot vaig parlar-ne amb veu molt baixa -entre els més amics- i desitjant, després, no haver-ho fet. De diferent manera a aquells que no coneixen el vertader dolor, i confonen la venjança amb la justícia, i el consell mal donat amb la clemència que tots mereixem, fins i tot el més covard i el més innoble, fins i tot ells, els qui no tenen escrúpols i pregunten qui és aquell que omple el carrer de crits i el coixí de llàgrimes. Des d'aquestes línies ofereixo la meua clemència i el meu perdó per a tots aquells que han estat acusats pels altres alguna vegada, i començo a explicar la història d'aquell a qui vam estimar alguns i que va morir un dia d'estiu, havent estat la seva, una mort anunciada en el pensament de tots nosaltres, que no la vam poder evitar, que ni tan sols hi érem quan algú va trucar a la seva mare per donar la notícia, algú que parlava sense mirarla, ni tocar-la i que, segurament, va pensar que el destí del seu fill, finalment, es complia. Déu ens perdone pel que no vam impedir.

Ningú que marxa a les dotze a la piscina per tornar a les dues, i arriba sana i estalvis i de bon humor un dissabte d'estiu, que arriba i penja la tovallola, que sent el benestar que dóna el menjar a punt i la família junta, ningú que és feliç i jove no s'imagina que han d'estroncar-li el dinar d'aquell migdia amb un crit esguerrat d'algú que té temor i per això clama al cel i a aquells que té més a prop.

- Pilar, Pilaaar, Pilaaar, sortiiiiu, sortiiiiu!

Sempre que mor algú, hi ha les doloroses, dones que ploren, de vegades, hipòcritament, però aquella no, a aquella *dolorosa* el cap se n'hi anava perquè ella havia patit abans el que ara l'havien enviada a anunciar. **Ai, que és molt gros, és molt gros!** Que grosses són totes les

morts per a aquells que sentiran l'absència dels qui se'n van. Aquella dona tenia temor, tanta com la mare del fill mort.

Ens vam aixecar tots els que érem a taula, però només tres de nosaltres vam anar cap a la dona: la cara vermella i calenta, els cabells desfets i l'alè fort de qui fa estona que plora sense deixar anar cap més paraula que algun mot en forma de crit, de clam al cel i a aquells que té a prop. Monosíl·labs, frases que es desfan, que queden partides i tropessen amb els gemecs i els crits. El cos desfet, la veu esgarrada i la mirada que només es té després de consolar aquells que han de patir l'absència d'algú, sense qui, de moment, no saben viure, ni creuen que en sabran mai. Aquells que corren bojós d'un cantó a l'altre de la casa, desficiosos de tornar a sentir el telèfon i que algú els diga que encara es viu qui havien dit que era mort, algú que els ho faça saber amb una veu menys anònima, que no siga aquella veu d'abans a la que van preguntar: *Però vostè com ho sap que el meu fill és mort? Qui és vostè?*

- Senyora, truco de l'hospital, pot posar-se algú que estiga menys nerviós? Senyora, senyora, calme's, per favor.

- Què diu? Que mon fill està aquí, que s'ha mort, que el seu cos està en molt mal estat, que no el reconeixem, que estava sota els efectes dels estimulants, que no va ser culpa de ningú, que es va matar contra un marge, que quan passejaré per aquell camí, em vindran ganes de traure tot el que tinc al cos perquè, sap senyora, el meu fill encara era per a mi, aquell a qui jo vestia de menut i que un dia em va baixar un ramet de citrons i em va dir: "Mare, quan siga gran seré mestre i ensenyaré biologia". "I això que és, fill meu? "L'estudi de la vida, mare". I vol que jo em crega que el meu fill Miquel és mort? Vostè qui és? Vostè que sap? Que vol del meu fill, vostè? Miquel va sortir ahir amb els amics, anava d'estrena, el meu fill és tan ben plantat, té totes les xiques que vol, té una bona posició, és jove i té tota la vida per davant, i ahir va sortir i... i... i... encara no ha tornat! Què m'ha dit del meu fill? Què en sap, vostè?

- Ho sento, senyora, el seu fill, Miquel Raga Bou, és mort. Algú que el coneixia va portar-lo a l'hospital, però no hem pogut fer res. Va morir a l'acte, el seu cos, ho sento, senyora, no ha aguantat un cop com aquest.

- Pilar, Pilaaar, ai, que gros, el fill d'Àngels...

No feia falta que aquella *dolorosa* digués res més, tothom vam saber a l'acte què havia passat, perquè tots ho havíem pensat abans; sense voler, però, ho havíem pensat i, fins i tot, n'havíem parlat amb veu fluixeta.

- Mare de Déu -deia un- calleu, calleu, d'aquestes

desgràcies ni se'n parla. Ja posarà el cap al seu lloc. Són joves, tots surten, ja se sap, són joves, qui no la fa de fadrí, la fa de casat.

Ara ja podríem dir-ho i ben alt, pregonar-ho fins i tot. Els mesquins ho fan i així es vengen: *Ja us ho deia, Ja us ho vaig advertir.* I jo escupo damunt de les seves paraules i els demano que qui estiga lliure de pecat que llence la primera pedra contra l'innocent, el blanc de les mirades de tothom, el rebutjat, el proscrit, aquell que té el cor feble, manca d'amor i necessitat de perdó.

Vam córrer cap a la casa veïna: el meu pare, la meua mare i jo. Els meus germans van quedar-se. Potser l'àvia els va entretenir amb alguna sèrie estiuenca, eren molt més menuts que jo, i clar, no entenien molt bé què passava. No havien comprès la *dolorosa* amb aquell crit que partia per la meitat la casa, el menjar i el benestar de la família junta.

Anàvem de pressa, jo mig despullada, només amb el vestit de bany, en aquestes situacions no t'adones del que menges ni del que vistes. El cadàver de Miquel encara era a l'hospital. No tardaria en arribar el cos que hauria de ser exposat per als altres. El mateix que acariciaria i besaria la seva mare, el rostre damunt del qual ploraria son pare i les mans que agafarien els xiquets del carrer que la nit anterior passejaven un meló de moro i cantaven aquella cançó que, segurament, també Miquel sabia de menut -mans dels xiquets a qui els morts no fan temor. I fora del cos, l'ànima, a la qual parlaria la seva mare, només la seva mare, que mai més no ha tornat a constestar el telèfon.

Vam arribar i jo vaig entrar a l'habitació. El matrimoni era al llit. Ells, que mai no mostren signes de tendresa, ajaguts, ell protegint la dona per darrera, guardant-la de caure, i ella, plorant damunt del coixí i fora de l'abraç del marit, fora de l'habitació, fora de tothom: dels qui omplien la seva casa i la resta de cases del carrer. Amb el pensament posat en el seu fill: el vent que li enretira els cabells del front quan entra al carreró amb la bicicleta, el ramet de citrons blancs entre les dents, les galtes plenes de color a la primavera, les cames secardines i els llavis fins.

- Mare, mira que t'he baixat!
- Fill meu, que bonic. On vas ara?
- Vaig a jugar.

- No tornes tard, allà a les vuit soparem, que avui a ton pare li toca regar.

- Adéu, fins a les vuit.-

- Ves espai a les travessies!

- Adéu, mare.
 - Mare, quan siga gran podré estudiar?
 - Home, nosaltres no tenim molts diners, però, si ho vols, jo puc anar a treballar al camp, i tu a l'estiu també trobaràs alguna cosa.

- És que voldria ser biòleg.
 - I això què és?
 - l'estudi de la vida, mare.
 - Que bonic!
 - Sí que és molt bonic i a més trec molt bones notes, sóc el primer de la classe.
 - Este fill meu, l'estudi de la vida.

Àngels estava fora de tot, tant lluny que no em va veure, ajaguda com era jo a l'alçada de la seua cara,

mirant-me-la, besant-li el rostre, agafant-li les mans, sempre tan calentes, enretirant-li els cabells i eixugant-li una llàgrima que li queia galta avall. De sobte, em va veure i va preguntar-me:

- I a tu, fill meu, com et va tot, ja has acabat la carrera? Ja festeges?

I va plorar més. Li vaig tornar a eixugar les llàgrimes i aleshores em va demanar:

- Tu que tens estudis, com Miquel, trobes que aquestes coses es diuen per telèfon?

- No, Àngels. Aquestes coses mai no s'haurien de dir per telèfon, però costa tant de dir-les mirant als ulls de qui ha de sentir-les. Déu ens perdone perquè no érem aquí amb tu. Déu ens perdone.

PROGRAMES, REVISTES,
 TARIFES DE PREUS, CATÀLEGS,
 TALONARIS ALBARANS, FACTURES
 TAPES D'ANELLES,
 I TOT TIPUS D'IMPRESOS
 COMERCIALS I PUBLICITARIS

**gràfiques
 montsià**

C/. Migdia, 9 - Tel. i Fax (977) 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)

FESTIVAL INFANTIL

El dia 1 de Juny es va fer al Teatre Municipal el Festival Infantil organitzat pels Rossinyols del Montsià, el CCR va col.laborar amb la representació d'una obra de teatre i també amb un grup de noies que van dansar una cançó moderna molt moguda.

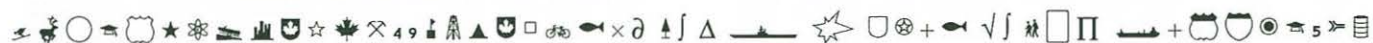
Els Rossinyols ens van deleitar amb les seves cançons i també amb una dansa tradicional catalana que van realitzar uns alumnes de 1r nivell. Com sempre, va col.laborar la regiduria de Cultura de l'Ajuntament d'Ulldecona.

CAJA DE MADRID

CAIXA D'ESTALVIS

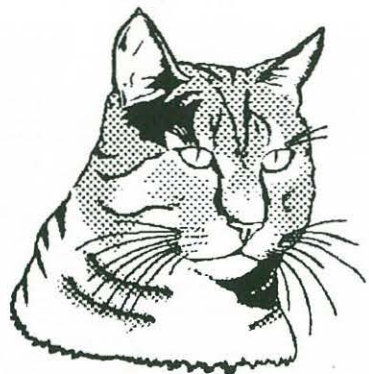
SABIES QUÈ...

EL GAT DOMÈSTIC

El gat no va ser considerat com animal domèstic fins ben avançada l'Edat Mitjana, en què uns mercaders orientals el van introduir a Venècia com a remei contra unes plagues de rates que infestaven aquesta república. Fins llavors el gat era considerat un animal salvatge i un bon menjar, i com a tal era caçat.

Es creu que el gat domèstic prové de l'encreuament de dues espècies salvatges: el gat europeu i el gat dels matolls d'Àfrica; aquest últim és el que convivia a les cases de l'Antic Egipte fa més de 3.000 anys.

PICASSO

Segons el registre civil, el vertader nom de Pablo Picasso (1881-1973) era Pablo Diego José Francisco de Paula Juan Nepomuceno Grispiñ Crispiano de la Santísima Trinidad Ruíz i Picasso.

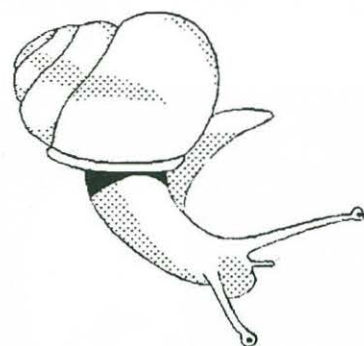
KING KONG

Per elaborar el model a gran escala del King Kong utilitzat a la última versió portada a terme al 1976 pel productor de cine Dino de Laurentis, es van utilitzar més de 20.000 cues de cavalls argentins.

EL CARGOL

El cargol pot resistir fins un any sense menjar res, però a vegades hi ha espècies que poden passar més temps. Al 1846 dos cargols de l'espècie coneguda com el cargol del desert (*Erimina desertorum*) foren exposats a la secció d'Història Natural del Museu Britànic. Quatre anys més tard els cuidadors van sospitar que un d'ells no estava mort. Fou submergit en aigua tèbia i va reviure als pocs instants. Aquest cargol encara va viure dos anys més.

EL SEMÀFOR

El primer semàfor per regular el tràfic fou instal·lat al 1840 a Boston, malgrat que aquell primitiu semàfor era molt diferent als actuals. No utilitzava llums sinó dos rètols que pujaven i baixaven alternativament i que deien GO i STOP.

Va ser a l'any 1920 quan un policia de Detroit que li deien William L. Potts va idear un sistema elèctric d'enllumenat que li permetia des d'una torre controlar un encreuament de tres carrers. Va escollir els colors roig, groc i verd perquè eren els colors utilitzats pels ferrocarrils. Així va néixer el primer semàfor que va funcionar al món. El primer semàfor espanyol va ser instal·lat a Madrid a la cruïlla dels carrers Barquillo i Alcalá al 1929.

SECCIÓ DE TEATRE

CURS DE MAQUILLATGE PER ALS GRUPS DE TEATRE AMATEUR DE LA ZONA

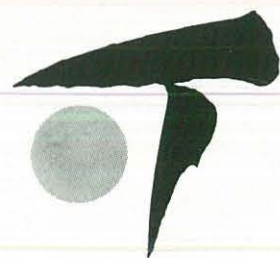

La Coordinadora de Grups Amateurs de les Terres de l'Ebre ha organitzat un interessant curset de tècnica de maquillatge teatral que imparteix el professor Igor Pashenko, de l'Institut de les Arts Teatral de Kiev, on es va llicenciar, Pashenko també dona classes a l'Institut de Teatre de Barcelona. El curs té una durada de vint hores, repartides en dos caps de setmana i està dividit en tres grans blocs, un primer dedicat al teatre èpic i dramàtic, un altre específic del maquillatge de cinema i un altre de carrer, en els quals s'engloba el circ o la disfressa i posa especial atenció en potenciar al màxim l'anatomia del rostre. Com a tret

curios, s'utilitzen les barres de maquillatge aplicades amb escuradents.

Assisteixen al curset els membres dels grups Ditirambo de La Sénia, la Ringa de Xerta, Parroquial de La Cava, Tempo de Sant Jaume, Pastisset del barri tortosí de Ferrieres, Patronat de Tortosa, Gressol d'Alcanar, C.C.R. i l'Ull de Teatre, tots dos d'Ulldecona, La Tartana de Paüls i de Sant Carles de la Ràpita, tots ells integrats a la Coordinadora. El curs està finançat per la Federació de Grups de Teatre Amateurs de Catalunya.

Publicat al Diari "L'EBRE" el 10 de maig

Caixa Tarragona

COLLECCIONISME

Secció Filatèlica

Mes d'abril/maig

BARCOS DE ESPAÑA

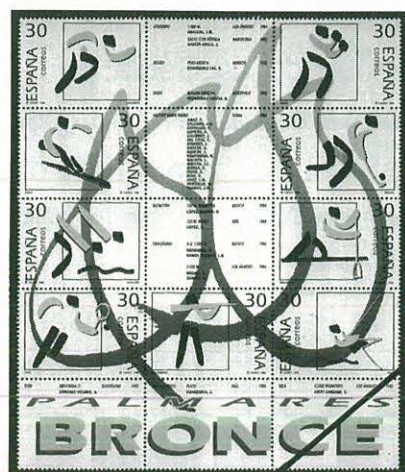

Fecha de emisión: 19 de Abril de 1.996.
 Procedimiento de impresión: Calcografía y offset.
 Tamaño de la hoja-bloque: 87 x 164 mm (vertical).
 Formato del sello: 28,8 x 40,9 mm. Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 30 y 60 pesetas.
 Papel: Estucado, engomado, mate y fosforescente.
 Tirada: 1,5 millones de cada valor.

L'emissió d'aquesta sèrie està dedicada a dues naus d'època:
 - Segell de 30 pessetes. Nau "Real Phelipe", que va ser construïda a les drassanes de Guarnizo (Cantàbria) en 1732, essent la primera nau de gran tamany que es va construir a Espanya. Portava un armament de 114 canons.
 - Segell de 60 pessetes. Nau "El Catalán", construïda a Sant Feliu de Guixols (Girona) en 1719. Era més petita que l'anterior i portava un armament de 62 canons.

DEPORTES, OLIMPICOS DE BRONCE

Fecha de emisión: 26 de Abril de 1.996.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Formato del sello: 40,9 x 28,8 mm. Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 30 pesetas para cada una de los sellos.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente. Tirada: 2 millones.

El motiu de la sèrie de "Deportes" d'aquest any està dedicada als medallistes que van obtenir medalla de bronze en les Olimpíades celebrades fins ara. Consta de nou segells de 30 pessetes i sis vinyetes sense valor postal.

IV CENTENARIO DEL ILUSTRE COLEGIO DE ABOGADOS DE MADRID

Fecha de emisión: 23 de Abril de 1.996.
 Procedimiento de impresión: Huecograbado.
 Formato: 40,9 x 28,8 mm. Dentado: 13 3/4. Valor postal: 19 pesetas.
 Efectos en pliego: 50 efectos.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente. Tirada: 2,5 millones.

Fou en 1595 quan es va crear la Congregación y Hermandad de Nuestra Señora de la Asunción, antecedent de l'actual Colegio de Abogados de Madrid, que commemora aquest segell.

ESPAMER '96 y AVIACION Y ESPACIO '96

Fecha de emisión: 4 de Mayo de 1.996.
 Procedimiento de impresión: Huecogravado.
 Formato de los sellos: 40,9 x 28,8 y 81,8 x 57,6 mm.
 Formato de las hojas-bloque: 163,6 x 87 mm. Dentado: 13 3/4.
 Valor postal: 400 pesetas cada una de las dos hojas.
 Papel: Estucado, engomado y fosforescente.
 Tirada: 1,2 millones de cada motivo.

El primer full bloc d'aquesta emissió està dedicat a la Família Reial espanyola, reproduïnt en un mateix segell les imatges de SS.MM. els Reis, Don Felipe de Borbón, els ducs de Lugo i la Infanta Doña Cristina.
 El segon full consta de quatre segells que tenen relació amb el tema Aviación y Espacio motiu de l'exposició Espamer '96 celebrada a Sevilla.

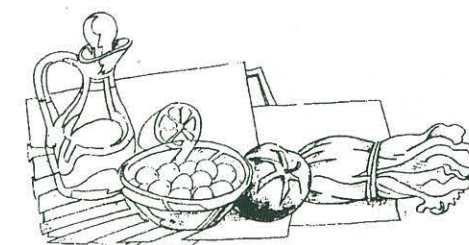
GASTRONOMIA

"PILOTES DE CARNAVAL"

Aquest plat que els oferim avui ens l'ha facilitat la Sra. Conxita Casola, a qui li donem les gràcies per la seva col.laboració.

Ingredients:

- 1 pa de 1kg. que tingue 3 o 4 dies
- 3/4 kg. de sucre
- 5 ous (només el rovell)
- 200 grs. de segí
- 150 grs. de panses
- 100 grs. de pinyons
- All i julivert
- Caldo d'olla

Es fica a un ribell el pa ben ratllat i s'afegeixen els ous, les panses, els pinyons, el sucre, l'all i el julivert, el segí desfet i el caldo de l'olla i es pasta ben pastat. Es fan unes pilotes grosses i es passa per la clara de l'ou, es fiquen a un plat i s'enfonsa el dit al mig de la pilota i al forat que es fa se li fica sucre. Per a menjar es passen per la paella o pel forn un moment.

RACÓ POÈTIC

Parè

*Vaig Caminant
 i, penso en tu.
 Un suau vent
 m'acaricia.
 Els núvols, fluixent
 al seu pas.
 Vols d'ocells marxent
 com vas marxar tu
 un dia d'agost.
 Pensant en tu
 el vent a susurrat
 el meu nom, i...
 m'ha abraçat,
 sense deixar-me anar,
 i, he sentit
 en el seu abraç
 el teu
 en la seva carícia
 la teva
 i he sabut que... Eres tu...*

Cati

La nit

*La nit m'arriba
 amb forma de bagul,
 ple de records...
 Anant i venint
 com una lleu ploma blanca
 si jo sabés d'on vine...
 si jo sabés on vaig...
 si jo sabés que vull...
 La nit m'arribaria
 con un cant d'ocells
 a l'albada.*

Cati

Fundat l'any 1947

EDITAT AMB LA COL.LABORACIÓ
 DE LA
 DIPUTACIÓ DE TARRAGONA

DIRECTOR:

Josep A. Lázaro Puente

CONSELL DE REDACCIÓ:

Francesc Itarte Vericat
 Josep Lluís Cabañas Vidal
 Joan J. Roca Labernia
 Núria Ausensi Estellé
 Josep A. Lázaro Puente
 Isabel Bobes Castell
 Mª Cinta Caballer Meseguer

DIBUIXOS:

Joan Riba i Costes

NOTES:

- El Consell de Redacció agraeix totes les col.laboracions, però es reserva el dret de la seva publicació.
- Aquesta revista, no es fa responsable de les publicacions que no vagin signades pel Consell de Redacció.
- L'exclusiva responsabilitat del text publicat ve identificat per la seva firma.

Edita:

CENTRE CULTURAL I RECREATIU D'ULLDECONA.
 C.I.F. G - 43103332
 Major, 147, 1r. - Apartat Correus 52
 Tel. 72 11 66 - 43550 ULLDECONA
 D.L.: T. 1227 - 1982

Imprimeix:

gràfiques montsià
 C/. Migdia, 9 - Tel./Fax (977) 57 31 60
 43550 ULLDECONA (Tarragona)